

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi szeptember hó 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A hivatali visszaélés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntető ügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2007. évi január hó 29. napján kihirdetett **15.B.126/2006/29.** számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét hivatali visszaélés büntetében állapította meg. Ezért 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte és kötelezte az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést, egyezően a bűnösség megállapítása miatt, a vádlott felmentése érdekében. A védő fellebbezésének írásos indokolásában az ítélet megalapozatlansága okán kérte védence felmentését.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő írásban indokolt fellebbezésében, illetőleg az elsőfokú eljárás során írásban becsatolt perbeszédében foglaltakat azonos tartalommal fenntartotta.

Ehhez védence mindenben csatlakozott.

A fellebbviteli főügyészség átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelenlévő ügyész, a tényállás kisebb mérvű kiegészítése mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Valamennyi, az ügy érdemi elbírálását érintő bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességükben is rendkívüli részletességgel értékelte. Kimerítő és meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlotti tagadó, illetőleg az ezt alátámasztani látszó vallomásokkal szemben miért a terhelő bizonyítékokat fogadta el a tényállás megállapításánál. A bizonyítékok mérlegelésén alapuló tényállása megalapozott, azt az iratok, illetőleg a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján (Be. 352. § (1) bekezdés b) pont) az ítéltábla csupán azzal egészítette ki, hogy a vádlottnak 2007. május 14. napján **(név)** utónevű gyermeke született, illetőleg a **Helység, utca, szám** alatti telephely helyszíni szemléje 2005. április 21. napján megghiúsult.

Az így kiegészített tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A védelmi fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy a bíróság nem fogadta el a vádlott mindvégig következetes tagadó vallomását annak ellenére, hogy ezt több tanú is alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság igen részletesen kihallgatta mindazon személyeket, akik a konkrét üggyel valamilyen módon kapcsolatba hozhatók voltak. A vádlott mellett tanúskodó **1. sz. tanúnak, 2. sz. tanúnak, 3. sz. tanúnak és 4. számú tanúnak** nyilvánvalóan az volt az érdeke, hogy - relatív mentességük birtokában - ne nevezzék meg információforrásukat. A vádlottal egy szobában dolgozó **5. sz. tanú** és **6. sz. tanú** ezzel szemben az eljárás során következetesen azt vallották, hallották, amint a vádlott telefonált és „a pakoljanak” vagy „pakolj” felszólítást használta. Az elsőfokú bíróság az iratok tartalmával egybehangzóan állapította meg, hogy a nyomozás során beszerzett telefon híváslistákból kétség kívül megállapítható volt, hogy az üggyel kapcsolatba került és az önkormányzatnál dolgozó más személyek nem, csak a vádlott intézett a kérdéses időpontban kifelé menő telefonhívást. Alaptalan az a védelmi észrevétel, hogy miért csak a telefonhívásokat ellenőrizték, hiszen a tájékoztatás más személytől, akár sms formájában is érkezhett. Nyilvánvaló azonban, hogy az sms mint írásos formula jóval inkább magában hordozza a későbbi lebukás veszélyét, de ilyenre irányuló adat az ellenőrzésről tudomással bíró munkatársakkal kapcsolatban az eljárás során nem is merült fel.

Az elsőfokú bíróság a híváslisták alapján megalapozottan vont le azt a következtetést, hogy a helyszíni szemle megghiúsításában érdekelt személyek között a vádlott kimenő hívása után időben egymást szorosan követő, egyfajta riadólánc jött létre. Az ítélet indokolásában arra is részletesen kitért, hogy **1. sz. tanú** értesítése és

ezt követő, első általa kezdeményezett hívás között mi okból telt el csaknem 10 perc. Az elsőfokú bíróságnak erre vonatkozó okfejtését az ítéletábra mindenben osztotta. A cellainformációkból az is kétség kívül megállapítható volt, hogy eközben **1. sz. tanú** eltávolodott a telephelytől és ezt követően kezdeményezett hívást az ügyben érintett **7. sz. tanú** felé. Nyilvánvalóan érdeke volt a helyszín minél előbbi elhagyása, és nem vezetés közben bonyolította le a telefonhívást, amely a hatályos szabálysértési rendelkezések alapján tilos is.

A tanúvallomásokból, a híváslistákból és a cellainformációkból levont következtetésen túl az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg azt is, hogy **1. sz. tanú** (aki a vádlott mellett igyekezett tanúskodni) szavahihetetlen. Azt ugyanis, hogy a vádbeli napon más helyszínen tartózkodott, egyértelműen megcáfolta a **(a társaság neve)** Kft által küldött átirat, mely szerint nem a vádbeli napon, hanem azt követően vitte személygépkocsiját környezetvédelmi vizsgára.

Mindezen bizonyítékok egybevetéséből a logika szabályainak megfelelően jutott arra a helyes következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott tagadása a büntetőjogi felelősségre vonás alóli mentesülést célozza. Lényegtelen, hogy a konkrét ügyben a jogtalan előny nem a vádlott oldalán jelentkezett. A Btk. 225. §-a szerinti hivatali visszaélés bünteténél a jogtalan előny jelentkezhet akár az elkövetőnél, de akár más személynél is. A vádlott motivációjára a róla készült pártfogói jelentés is magyarázattal szolgál, amely szerint a vádlott habitusából következik, hogy szereti a dolgok irányítását kézben tartani. A vádlottnak pozíciójánál fogva lehetősége volt arra, hogy a tervbe vett helyszíni szemlét rosszul felfogott „emberbaráti szeretetből” meggátolja és ő élt is, pontosabban vissza is élt ezzel a lehetőséggel.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

E körben az ítéletábra az elsőfokú bíróság jogszabályi hivatkozását annyiban egészítette ki, hogy a vádlott a Btk. 137. § 1. pontjának j) pontja alapján minősül hivatalos személynek.

A vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az ítéletábra csupán annyiban helyesbítette az enyhítő körülményeket, hogy a vádlott 8 kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Mellőzte ugyanakkor a büntetlen előélet, mint enyhítő körülmény figyelembevételét, hiszen ez a vádlott alkalmazásának előfeltétele volt. Egyebekben a helyesen számba vett büntetési körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság arányos büntetést szabott ki annak lényeges enyhítése, illetve a cselekmény jellegére figyelemmel enyhítő szakasz alkalmazásával más büntetési nem alkalmazása nem indokolt.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket alaptalanoknak tartotta, ezért az elsőfokú ítéletet, annak mindenben helyes indokai alapján a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. A határozat részletesebb indokolását ugyanezen szakasz (4) bekezdése alapján mellőzte.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

S z e g e d , 2007. évi szeptember hó 13. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke, Dr. Cserhádi Ágota s.k. a tanács tagja, előadó, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.160/2007/6. számú végzése és a Békés Megyei Bíróság 15.B.126/2006/29. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

S z e g e d , 2007. évi szeptember hó 13. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke